

op til Silkeborg og de forskellige Vandarealer, som falde ind under det i Loven omhandlede Vandareal, foreslaas en Fredning fra 1ste Oktober til 1ste April. Fredningsbestemmelserne gælde udelukkende for Laks, Ørred og Forel. Jeg skal erindre om, at Fredningstiden for disse Fisk i den Lov, som udkom i Foraaret, den 26de Marts 1898, om Ferskvandsfiskeriet er fastsat til Tiden fra 1ste November til 1ste Januar. Det, der skal naas ved denne Lov, er, at der kommer ordnede Tilstande med Hensyn til Fiskeriet i de nævnte Farvande. Den sidst nedsatte Kommission udtaler herom, at det hidtil ikke er lykkedes at gøre Ende paa forskellige Ulovligheder, som Kommissionen har nævnt, og at „der herved i Aarenes Løb er fremkaldt en Tilstand, der ikke alene er ødelæggende for Ejeren..... men tillige nedbrydende for den Respekt, der bør være til Stede for de gældende Love og de trufne Retsafgørelser, ligesom den endelig har bevirket, at Fiskeriet af Laks og Ørred utvivlsomt er i stærk Tilbagegang, idet det udøves uden Hensyn til Fredningsbestemmelserne og uden Hensyn til, hvad Fiskebestanden kan taale“. Jeg beder den højtærede Formand undskylde, at jeg glemte at spørge, om jeg maatte oplæse dette Stykke. Lovforslaget gaar altsaa først ud paa at faa ordnede Tilstande, men der vil ogsaa ved Lovforslagets Vedtagelse opnaas, at de Hindringer, som Laksegaardene hidtil have frembudt for Laks- og Ørredfiskeriet i Gudenaas og Randersfjord, blive mindre trykkende for Befolkningen. Dette søges naaet ved en længere Oplukningstid og ved, at den fiskeriberettigedes, altsaa Statens, Eneret til Fiskeriet opgives for Randers Fjord fra Fjordens Munding til Sønderbro ved Randers, hvilket Farvand hidtil har været betragtet som hørende ind under Laksegaardens Eneret. Endelig vil der forhaabentlig ved en Lov som denne naas, at de ganske særlig udmærkede Betingelser, der ere for at skabe et rigt Laksefiskeri i Randersfjord og Gudenaas, ville komme til deres Ret. Det er klart, at Staten langt bedre end de private Ejere kan tage Sigte paa Varetagelsen af de Formaal, hvorved virkelig Fiskeriet i sin Helhed gaar frem, idet den private Ejer jo er nødt til at se først og fremmest paa det pekuniære Udbytte, ligesom det ogsaa er klart, at Staten ganske anderledes end en privat Mand er i Stand til at sørge for, at de Lovbestemmelser, der eventuelt blive givne paa dette Omraade, virkelig blive

overholdte. Endelig skal jeg tilføje, at Hensigten ogsaa er ved videnskabelige Forsøg at fremhjelpe Laksefiskeriet. Tanken er, at biologisk Station her skulde træde hjælpende til, saa at der til Gavn for Laksefiskeriet — jeg tør sige over hele Landet — vil kunne gøres Erfaringer her, der kunne bidrage til, at der kan komme en betydelig større Rigdom af Laks, end der har været under de nuværende Forhold. Dernæst skal jeg have den Ære at fremsætte for Folketinget Forslag til Lov om midlertidig Udsættelse af Tidspunktet for Bortsalg af Hovedgaardene Faurholm og Trollesminde. Ved Lov af 1ste April 1871 blev det bestemt, at Faurholm og Trollesminde skulde sælges, men ved to forskellige Love, af 1881 for Faurholm og af 1883 for Trollesminde, blev Salget udsat indtil 1ste April 1893, og herefter bleve Gaardene, da Salg altsaa ikke skulde finde Sted, bortforpagtede indtil 1ste April 1893. Den 20de September 1892 forsøgtes saa Bortsalg ved Auktion, men Budene bleve ikke betragtede som acceptable, de bleve derfor forkastede, og ved Lov af 14de November 1892 udsattes Salget til et Tidspunkt ikke ud over 1ste April 1901. Vi nærme os altsaa det Tidspunkt, hvor der maa tages Bestemmelse, om Salg skal finde Sted, eller Bortforpagtning vedblivende skal finde Sted. Faurholm er bortforpagtet til 1ste April 1901 og Trollesminde til 1ste April 1900. Jeg har nu ikke den Tro, at Salg af disse to Gaarde vil kunne lykkes saaledes, at der for Staten kan udbringes en acceptabel Købesum, og jeg har derfor i dette Øjeblik tilladt mig at foreslaa at udsætte Salget til ikke ud over 1ste April 1909. Dog har jeg samtidig foreslaaet, at Landbrugsministeren skal være bemyndiget til at bortselge Parceller af Gaardenes Jorder ved Auktion eller underhaanden, for saa vidt en antagelig Pris vil kunne opnaas. Medens jeg ingen Tro har paa, at Ejendommene som Helhed ville kunne sælges til en nogenlunde rimelig Pris under de trykkede Forhold, hvorunder Landbruget arbejder for Øjeblikket, er det dermed ikke givet, at ikke mindre Parceller godt ville kunne bortsælges, og dermed vilde jo ogsaa kunne skabes nogle Lodder af passende Størrelse for Arbejdere og Husmænd. Selvfølgelig maa, hvis Gaardene blive bortforpagtede, Forpagterne have forholdsvis Erstatning for det Areal, som eventuelt vil kunne bortsælges som Parceller, og herom ville Bestemmelser i Forpagtningskontrakterne blive at indføre.